నాగరికత, అభివృద్ధి పేరుతో మనిషి ప్రకృతి నుండే కాక తన నుండి తాను కూడా దూరమైపోయి చాలా దూరం వచ్చేశాడు. ఎంత దూరం వచ్చేసాడంటే తిరిగి వెనక్కి వెళ్దామంటే- కాలుష్యం లేని పల్లెలు లేవు. కార్చిచ్చులు లేని అరణ్యాలు లేవు. అమాయకంగా ప్రశ్నలు వేస్తే సమాధానాలు చెప్పడానికి నిర్మలమైన ఆకాశం లేదు. భూమ్మీద ఏ స్వచ్ఛమైన ప్రదేశాన్నీ వదిలిపెట్టే ప్రసక్తి లేదన్న వికృత భావనతో కదులుతోన్న నాగరికత నల్లని నీడ కింద నిలబడి ఆధునిక మానవుడు చేస్తున్న ధ్వని ఇది.

భగవంతం

6 నాగరికత

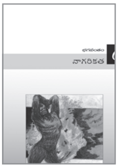

'ఇక నా పని అయిపోయింది,' అనుకున్నాడతను.

ఇంత ఎత్తు జలపాతం పైనుండి కాలుజారిపడి మరణిస్తానని కొన్ని క్షణాల క్రితం ఊహించలేకపోయాను అనీ అనుకున్నాడు.

ప్రపంచమంతా తిరిగి చూడాలన్న నా జీవిత లక్ష్యం ముప్ఫై ఏళ్లకే ఆఫ్రికా ఖండంలోని ఈ మారుమూల ప్రాంతపు జలపాతం కింద నీటిబుడగలా పేలిపోతుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు అని కూడా అనుకున్నాడు.

అతని శరీరం శరవేగంగా జలపాతపు నీటిహోరులోంచి కిందికి దూకుతోంది. పడడం పడడం ఎలాంటి రాయిమీద పడి శరీరం ఛిద్రమై పోతుందో...

ఆ ఊహకే ఒళ్లు జలదరించింది అతడికి. గట్టిగా కళ్లు మూసు కున్నాడు.

బుడుంగ్...మనే పెద్ద శబ్దంతో జలపాతపు అడుగున ఉన్న నీళ్లలో పడ్డాడు.

తలకిందులుగా వంద అడుగుల లోతులోకి వెళ్లిన శరీరాన్ని వెనక్కి తిప్పి పైకి అడ్డంగా ఈదుకుంటూ నీటి ఉపరితలానికి చేరు కున్నాక కానీ అతనికి తాను బతికిపోయాను అన్న నమ్మకం పూర్తిగా కలగలేదు.

అప్పుడే నోట్లోకి చేరుతున్న నీళ్లను బయటకు వదిలి గట్టిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. బతుకుజీవుడా అనుకున్నాడు. నవ్వొచ్చింది. గట్టిగా అరిచాడు బతికిపోయిన ఆనందాన్ని గుర్తుచేసుకుంటూ. తలతిప్పి జలపాతంవైపు చూశాడు. ఆకాశం నుండి ఊడిపడ్డట్లు వేల అడుగుల ఎత్తు నుండి మహోధృతంగా దూకుతోంది అది. నీటి తుంపర్ల వల్ల దృశ్యం మసకమసగ్గా అస్పష్టంగా ఉంది.

అటూ ఇటూ చూశాడు, ఒడ్డులాంటిదేమైనా కనిపిస్తుందేమోనని.

కనుచూపుమేరలో అలాంటిదేమీ కనిపించలేదు. దూరంగా దట్టమైన అడవి, దాని వెనుక ఇంకా దూరంగా ఎత్తయిన పర్వతాలు కనిపించాయి.

అటువైపు ఈదడం మొదలుపెట్టాడు. ఎలాగైనా సరే ఒడ్డుకి చేరుకుంటే ఏదోరకంగా బయటపడొచ్చు అన్న ధైర్యంతో ఒక చేత్తోనూ-

తనని వెదుక్కుంటూ ఆఫ్రికా టూరిజం డిపార్టుమెంటువాళ్లు వచ్చేలోపు తను ఏ క్రూర మృగం కంట్లోనో పడితే పరిస్థితి ఏంటీ అనే భయంతో మరో చేత్తోనూ ఈదుతున్నాడు. అంత ఒంటరితనాన్ని సృష్టిస్తున్నాయి ఆ పరిసరాలు.

గతకాలపు జీవితమంతా అతని కళ్ల ముందు మెదిలింది.

అనాథ అయిన తనని స్వచ్ఛంద సంస్థలు పెంచి పెద్దజేయడం, చదువులో చురుకుగా ఉండడం వల్ల అమెరికాలోని హార్వర్డ్ యూనివర్శిటీలో ఆంత్రపాలజీ (మానవశాస్త్రం)లో పిహెచ్.డి. చేసేంతవరకు విద్యాభ్యాసం కొనసాగడం...

ఆ తర్వాత ఢిల్లీ జెఎన్‌యూలో అసిస్టెంట్ ప్రొఫెసర్‌గా ఉద్యోగంలో చేరడం, సెలవుల్లో ప్రపంచ పర్యటనలో భాగంగా ఆఫ్రికాఖండంలోనే అత్యంత ఎక్కువ విస్తీర్ణం కలిగిన దట్టమైన కాంగో బేసిన్ అడవుల్లోని మారుమూల ప్రాంతంలో ఉన్న ఈ జలపాత సందర్శనానికి రావడం...

నిన్న సాయంత్రం తోటి టూరిస్టులతోపాటు సూర్యాస్తమయవేళ ఈ జలపాత దృశ్య సౌందర్యం చూసినప్పటికీ, ఉదయపు ప్రకృతిలో దీని సౌందర్యం ఎలా ఉంటుందో చూడాలని తెల్లవారుఝామున నిద్రలేచి మార్నింగ్ వాక్ చేసుకుంటూ టూరిజం కాటేజీ నుండి ఐదు కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న ఈ జలపాతం పైభాగం దగ్గరకి రిసెప్షన్లో కూడా చెప్పకుండా ఒంటరిగా రావడం...

నిర్మానుష్యంగా ఉన్న ఆ జలపాతపు పైభాగాన పిసరంత పాకురు, నాచు లేకుండా ఉన్న స్వచ్ఛమైన నీళ్లకింది చిన్న చిన్న రాళ్ల మీద నగ్న పాదాలతో అడుగులు వేసుకుంటూ మనుషులు నడవని దారిలోంచి వెళ్లి మరో కోణంలోంచి మహోద్రేకంగా కిందికి దూకుతున్న జలపాత దృశ్యాన్ని అంచు నుండి చూడాలని ఆశ పడటం...

మనుషులను నమ్మినట్లే రాళ్లను కూడా నమ్మి ముందడుగు వేయడంవల్ల జలపాతం మొదలయ్యే చోటుకి ఇవతల పాకురుపట్టిన ఒక పెద్దరాయి మీద అడుగు పడి జారి అంత ఎత్తు నుండి జలపాతంతోపాటు కిందికి పడిపోవడం...

అన్ని దృశ్యాలు అతడి కళ్ల ముందు మెదిలాయి.

అదృష్టవశాత్తూ బతికిపోయాడు కానీ ఏ బండరాయి మీద పడో చనిపోతే అనాథను కాబట్టి నలుగురైదుగురు స్నేహితులు తప్ప ఏడ్చేవాళ్లెవరూ ఉండరులే అనుకున్నాడు.

వెంటనే అతనికి సాన్వి గుర్తుకొచ్చింది.

'ఆఫ్రికా నుండి నాకేం తీసుకొస్తావ్?' అని చిలిపిగా ఆమె అడిగినప్పుడు 'మొట్టమొదటి మానవుడి చిట్టచివరి పన్ను,' అన్న తన జోక్‌కి, 'అలాంటివేం వద్దులే కానీ, క్షేమంగా, ఆనందంగా తిరిగిరా,' అని ప్రేమగా ఈ యాత్రకు ఆల్ ది బెస్ట్ చెప్పిన మెరిసే కళ్ల పిల్ల సాన్వి తన ప్రియురాలు.

యూనివర్శిటీలో తన కొలీగ్, భాషాశాస్త్రం బోధిస్తుంది.

అదొక రకమైన మాధుర్యపు జీరగొంతుతో ఆమె మాట్లాడుతున్నపుడు జ్యోతుల్లా కళ్లు వెలిగే ఆమె కోసమైనా బతకాలి అనుకుంటూ ఈదసాగాడు.

చాలా వెడల్పాటి ప్రవాహం అది. అరగంట ఈదిన తర్వాత తాను ఒక ప్రమాదం నుండి తప్పించుకొని మరో ప్రమాదానికి చేరువయ్యాడు అన్న విషయం అర్థమైంది అతనికి.

దూరంనుండి తెలియలేదు కానీ దగ్గరవుతున్న కొద్దీ తెలిసింది తాను ఇటు నుండి అటువైపుకీ ఈదుతున్న ప్రవాహానికీ, తనకి నీటి అంచు అవతల దూరంగా కనిపిస్తోన్న అడవి నుండి ఇటువైపుకీ కనిపిస్తున్న ప్రవాహానికీ మధ్యలో కనిపించని పెద్ద అగాధం ఉందని.

ఈ నీళ్లూ ఆ నీళ్లూ పెద్ద శబ్దంతో ఆ అగాధంలో పడుతున్నాయని దాన్ని సమీపిస్తేకానీ వినిపించలేదు.

ప్రమాదాన్ని పసిగట్టిన అతడు ముందుకు ఈదడం ఆపి వెనక్కి తిరిగి ఈద బోయే ప్రయత్నం చేశాడు కానీ అప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయింది. లోతైన అగాధం లోకి దూకుతోన్న నీటి ప్రవాహం అతన్ని బలంగా తనవైపు లాక్కుంది.

అతడు తన శక్తినంతా ఉపయోగించాడుకానీ ప్రయోజనం లేకపోయింది. ఆ ప్రవాహపు బలానికి తలవంచక తప్పలేదు.

చివరి ప్రయత్నంగా ఏదైనా బండరాయి (ఏ రాయి అయితే ఇంతకుముందు జలపాతం నుండి తాను కిందికి పడుతున్నపుడు తనకి తగలకూడదని కోరుకున్నాడో... అలాంటి రాయి) ఆసరాగా దొరుకుతుందేమో దాన్ని పట్టుకొని నిలిచి పోయే ప్రయత్నం చేద్దాం అనుకున్నాడు కానీ అలాంటిదేం కనిపించలేదు.

మృత్యుదేవత అక్కడ కనికరించినా ఇక్కడ వదిలిపెట్టలేదు అనుకుంటుండగా అతన్ని ఆ అగాధం తనలోకి లాక్కుంది.

నీళ్ల మధ్యలోంచి కిందికి జారుతూ ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు. శ్వాస ఆడలేదు. తలకిందులుగా రెండు మూడు పల్టీలు కొట్టాడు. ఆ అగాధం ఎంత లోతుందో తెలియదు. నీటి ఉధృతినిబట్టి చాలా లోతైన అగాధం అని గ్రహించాడు.

కిందపడేలోపే చనిపోతానేమో అనుకున్నాడు. డెడ్‌బాడీ మనుష్యులకు మాత్రమే కాదు దేవుడిక్కూడా దొరకదేమో అనుకున్నాడు. అంత భయంకరమైన అనుభవం కలిగింది అతడికి.

అయితే ఈసారి కూడా అతన్ని అదృష్టమే వరించింది. పడడం పడడం మళ్లీ నీళ్లలోనే పడ్డాడు. నీళ్ల అడుగుభాగాన మొనదేలిన రాళ్లు ఉన్నాయి కానీ వాటి మధ్యలో పడ్డాడు.

ఇంతకుముందు బతుకు జీవుడా! అనుకొన్నాడు.

ఈసారి బతికాను జీవుడా అనుకొని శక్తినంతా కూడదీసుకొని నీటి ఉపరితలానికి చేరుకున్నాడు. కళ్లు బైర్లు కమ్మాయి.

చాలాసేపటిదాకా పైన ఆకాశం, చుట్టూ నీళ్లు తప్ప ఇంకేమీ కనిపించలేదు.

కొంచెం స్థిమితపడ్డాక కాస్త దూరంలో పెద్ద బండరాయి కనిపించింది. ఈదుకుంటూ దాన్ని చేరుకొని కూర్చొని కాసేపు సేదతీరాడు. తర్వాత లేచి నిలబడి చుట్టూ పరిశీలించాడు. వెనుక కొంచెం దూరంలో వేల అడుగుల ఎత్తు నుండి రెండుగా దూకుతున్న జలపాత ప్రవాహాలు మధ్యలోనే ఒకటిగా కలిసిపోయి మరింత ఉధృతంగా కింద నీటి అగాధాన్ని చేరుతున్నాయి.

అంత ఎత్తునుండి రెండుసార్లు నీళ్లలో పడి బతికి బట్టకట్టడం అద్భుతమే అనుకున్నాడు.

తనకు ఈ భూమ్మీద ఇంకా గోధుమలు చెల్లలేదని అనిపించింది అతనికి.

చుట్టూ చూశాడు. దూరంగా మసక మసగ్గా పర్వతాలు కనిపిస్తున్నాయి. వాటి కాళ్లకింద ఎక్కడో అడవి ఉండి ఉంటుంది. అది కనిపించడంలేదు.

ఈ రోజంతా ఇక్కడే ఈ బండరాయి మీదే గడపాలి అని నిశ్చయించుకున్నాడు. తనని వెదుక్కుంటూ రెస్క్యూ టీమ్ ఎవరైనా హెలికాప్టర్‌లో వస్తే వాళ్లు గుర్తుపట్టడం సులభం అవుతుందని ఆ రోజంతా ఆ రాయిమీద అలాగే నిలబడి ఆకాశం వైపు చూస్తూ గడిపాడు. ఎలాంటి హెలికాప్టర్ రాలేదు. చీకటి పడింది. ఆ రాత్రి అతడు నిద్రపోలేదు. తాను కనిపించడం లేదన్న విషయం టూరిజం వాళ్లు తెలుసుకోవడానికి ఒకటీ రెండు రోజులైనా పడుతుంది... వెయిట్ చేద్దాం అనుకున్నాడు. మరుసటిరోజు ఎదురుచూసాడు. మరో రోజు... ఇంకో రోజు... అలా వారం రోజులు గడిచాక ఇక అతనికి ఆశ అడుగంటింది. కళ్లల్లో నీళ్లు తిరిగాయి. కళ్లు తుడుచుకొని ఒక్కసారి ఆకాశంవైపుకి చూశాడు.

అతడు గమనించలేదు కానీ అప్పటిదాకా పైన అతనికి కనిపించింది ఆకాశం కాదు. అంత ఎత్తు నుండి దూకుతోన్న జలపాతం వల్ల ఏర్పడ్డ నీటి ఆవిరి. ఒకవేళ తనని వెదుక్కుంటూ హెలికాప్టర్‌లో ఎవరైనా వచ్చినా ఆ నీటి ఆవిరికింద తను కనిపించే అవకాశంలేదు. జలపాతపు హోరులో హెలికాప్టర్ శబ్దం తనకి వినిపించే అవకాశం కూడా లేదు.

తప్పు చేశాను ఇంకొంచెం ముందుకి వెళ్లి ఎదురుచూడాల్సింది అనుకున్నాడతను. బాగా నీరసం ఆవహించింది. వారంరోజులుగా నీళ్లు తాగే పొట్ట పోసుకుంటున్నాడు.

ముందు ఈ నీటి ఆవిరి కింది నుండి బయటపడాలి అనుకొని అటూ ఇటూ చూశాడు. పెద్ద కర్రదుంగ ఒకటి ఆ బండరాయి వెనుకవైపు తట్టుకొని ఉండడం కనిపించింది. థ్యాంక్ గాడ్ అనుకుంటూ అతికష్టం మీద ఆ దుంగను బయటికి లాగి దానిమీదికెక్కి కూర్చొని ప్రవాహంతోపాటు ముందుకు సాగాడు.

నీటి ఆవిరిని దాటగానే ఎండ చురుక్కుమంది. వారంరోజుల్నుండి తిండిలేక పోవడం వల్ల శోషవచ్చినట్లయింది. మళ్లీ ఏ అగాధంలోనో పడిపోకముందే ఎవరి కంటయినా పడాలి. లేదా ఒడ్డుకైనా చేరుకోవాలి అనుకుంటుండగా కళ్లు తిరిగి నట్లనిపించింది. ఆ దుంగమీద అలాగే పడుకొని దాన్ని వీలైనంత గట్టిగా పట్టుకొని క్రమంగా స్పృహ కోల్పోయాడు.

రెండ్రోజుల తర్వాత స్పృహ వచ్చింది. అతికష్టం మీద కళ్లు తెరిచి చూశాడు. తనో ఒడ్డుకు కొట్టుకు రాబడ్డాడని అర్థమైంది.

కర్ర దుంగను వాత్సల్యంతో ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. నీరసంగా లేచి నిలబడి చుట్టూ చూశాడు. నది నింపాదిగా ప్రవహిస్తూ పోతోంది. దాని అవతలా ఇవతలా దట్టమైన అడవి వ్యాపించి ఉంది. ఆ అగాధం నుండి ఎంత దూరం వచ్చి వుంటానో అనుకున్నాడు.

ఒళ్లు తూలింది. విపరీతమైన ఆకలి వేసింది. తినడానికి ఏమైనా దొరుకుతా యేమోనని అటూ ఇటూ చూశాడు. కొద్ది దూరంలో పండ్ల చెట్టు కనిపించింది. ఆకలి తీరింది.

కొన్ని రోజులు ఈ ఒడ్డునే ఉండి నదిలో ఎవరైనా పడవ మీద వెళ్తే వాళ్ల కంటబడాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

బట్టలు విప్పి పిండుకుంటున్నప్పుడు కాటేజ్ గదిలో సెల్‌ఫోన్ చార్జింగ్ పెట్టి వచ్చానని గుర్తుకొచ్చింది. అప్పుడు కానీ తాను చేసిన తప్పు అర్థం కాలేదు అతడికి. అది వాటర్ రెసిస్టెంట్ అండ్ జీపియస్ ఎనేబుల్డ్ ఫోన్. దాన్ని వెంట తెచ్చుకుంటే తనను కనిపెట్టడం సులభమయ్యేది. కనీసం జీపీయస్ ట్రాకింగ్ ఉన్న రిస్ట్‌వాచ్ అయినా చేతికి పెట్టుకోవాల్సింది. దాన్నీ రూంలోనే వదిలి వచ్చేశాడు.

ప్రాణం ఉస్సూరుమంది. బట్టలు పిండుకొని ఆరేసి స్నానం చేసి దిసమొలతో అలాగే చెట్టునీడలో ఒక బండరాయిమీద కూర్చొని నిరీక్షించాడు.

నదిమీద ఒక్క పడవా కనిపించలేదు. కనీసం చేపలు పట్టేవాళ్లయినా కనిపి స్తారేమోనని చూశాడు. వాళ్లూ కనిపించలేదు.

అలా రెండోరోజు... మూడోరోజు... నాలుగోరోజు.. వారం.. రెండు వారాలు... నెలరోజులు నిరీక్షించాడు చెట్లమీద ఉన్న కాయలూ పండ్లూ తింటూ. ఫలితం లేదు. ఈ ప్రవాహం మీద ఇటువైపుగా ఎవరూ ప్రయాణించరేమో అనుకున్నాడు. లేచి నిల్చున్నాడు. ఇక లోపలికి నడవడం మొదలుపెట్టాలి అని నిశ్చయించుకున్నాడు.

ఒక్క మనిషి కనిపించినా తను బయటపడొచ్చు అనిపించింది అతడికి. కానీ తనకు తెలిసిందాన్నిబట్టి మొత్తం ఆఫ్రికాలోనే ఈ అడవులు అమెజాన్ తర్వాత అత్యంత ప్రమాదకరమైనవి. క్రూరమృగాలు, విషసర్పాలే కాకుండా నరమాంస భక్షకులు కూడా నివసించే ప్రాంతం ఇది.

నీటిగండం నుండయితే బయటపడ్డాను కానీ వీటి గండం నుండి బయట పడడం అంత సులువుకాదు అనుకుంటుండగా దూరంగా ఏదో పక్షి వికృతంగా అరిచిన శబ్దం వినిపించింది. తన మృత్యువు ఈ అడవిలోనే సంచరిస్తోందా అనిపించి వెన్నులో వణుకు కలిగింది అతడికి.

బతికితే బతికాం చస్తే చచ్చాం ప్రయత్నమైతే చేద్దాం అనే మొండి ధైర్యంతో ఒడ్డున కొద్ది దూరం నడిచి ఇక ముందుకు వెళ్లలేకుండా గజిబిజిగా పొదలు అల్లుకున్న చోటు నుండి అడవిలోని మహావృక్షాల చిక్కని నీడలోకి అడుగుపెట్టి లోపలికి నడవడం మొదలుపెట్టాడు.

ఒక్క మనిషి (నరమాంస భక్షకుడు కాకుండా) కనిపించినా చాలు అను కుంటూ నడుస్తున్నాడు. మనుషులు నడిచే ఒక్క దారి కనిపించినా చాలు, ఆ దారిలో ఎవరో ఒకరు తారసపడకపోరు అనుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. దారీ కనిపించలేదు మనిషి జాడా లేదు. చెట్ల కింద తిని చెట్లమీద నిద్రపోతూ అలా నడుస్తూనే ఉన్నాడు.

వారాలూ, నెలలూ గడుస్తున్నాయి. అడవి క్రమక్రమంగా పరిచయం అవుతూ ఉంది.

ఒంటి మీద అండర్ వేర్, దానిమీద జీన్‌ఫ్యాంటు, బనియన్, దానిమీద టీషర్టు తప్ప ఇంకేమీ లేవు. ఆ నాలుగు దుస్తుల ఖరీదు పదివేలకు పైనే వుంటుంది. ఇంటర్నేషనల్ బ్రాండ్ దుస్తులవి.

నడుస్తూనే ఉన్నాడు ఆ ఖరీదైన దుస్తులతో కలిసి.

సంవత్సరం గడిచింది. నరమానవుడి జాడే కాదు నరమాంసభక్షకుడి జాడ కూడా కనిపించలేదు.

అసలు ఈ అడవిలో మనుష్యులెవరైనా జీవిస్తున్నారా అన్న అనుమానం కలిగింది అతడికి. తనని వెదుక్కుంటూ టూరిజం డిపార్ట్‌మెంట్ వాళ్లే కాకుండా రాయబార కార్యాలయం తరఫు నుంచయినా ఎవరైనా వచ్చుంటారా అనుకుంటూ ఆకాశంలోకి చూశాడు.

జల్లెడకు ఉండే చిల్లుల్లాంటి చిన్న చిన్న సందుల్లోంచి ఆకాశం కనిపిస్తోంది. అంతగా మహావృక్షాల ఆకులతో దట్టంగా కమ్ముకొని ఉంది ఆ అడవి. అయినా తన పిచ్చిగానీ ఇన్ని రోజుల తర్వాత తనని వెదుక్కుంటూ ఇంకెవరు వస్తారు. ఫారెస్ట్ డిపార్ట్‌మెంట్ వాళ్లు కూడా వెదికే ఉంటారు. ఎవరికీ కనిపించని ప్రదేశంలో చిక్కుకు పోయాను అనుకొని నిట్టూర్చాడు. అందరూ తను చనిపోయాననే భావించి వుంటారు.

సాన్వి గుర్తుకొచ్చిందతనికి. లేత హృదయమూ, లేలేత పరిమళమూ బహుదూరాన నిలిచిపోయినట్లనిపించింది. కళ్లలో గిర్రున నీళ్లు తిరిగాయి.

అలా మరో సంవత్సరం గడిచిపోయింది. గడ్డం బాగా పెరిగిపోయింది పొడుగ్గా. గోళ్లు పెరుగుతున్నప్పుడల్లా పళ్లతో తొలగించుకుంటున్నాడు.

ఇంకో సంవత్సరం గిర్రున తిరిగింది. కొండలు ఎక్కుతున్నాడు. దిగుతున్నాడు. వాగులు దాటుతున్నాడు. వంకల్లో కొనసాగుతున్నాడు.

మరో సంవత్సరం గడిచింది. నరమానవుడి జాడలేదు. ఇంకో సంవత్సరం దొర్లింది. నరమానవుడి జాడ ఊహూ... మరో సంవత్సరం వెళ్లిపోయింది. ఫలితం లేదు. ఇంకో సంవత్సరం... మరో సంవత్సరం...

చూస్తూ చూస్తూనే నలభైరెండు సంవత్సరాలు మీద పడ్డాయి. కంట్లో మాత్రం నరమానవుడు పడలేదు.

ఈ అడవిలో మానవజాతి అంతరించిపోయిందా అన్న అనుమానం కలిగింది అతడికి. నిరుత్సాహం ఆవరించింది.

ఉన్నచోటే కూలబడి రెండు చేతుల్తో ముఖాన్ని కప్పుకొని భోరుమన్నాడు.

'నువ్వు పరిగెత్తకపోయినా ఫరవాలేదు. నడవకపోయినా ఫరవాలేదు. కనీసం కదులు,' అని ఎప్పుడో చదివినది గుర్తుకొచ్చింది.

లేచి నిల్చున్నాడు. నడవడమే గమ్యం అని నిశ్చయించుకున్నాడు. ప్రయత్నం విరమించి చనిపోవడంకన్నా ప్రయత్నం చేస్తూ చనిపోయినా ఫరవాలేదు అనుకుంటూ ముందుకి కదిలాడు.

అడవి మీద నుండి మరికొన్ని సంవత్సరాలు అలా దొర్లుకుంటూ వెళ్లి పోయాయి.

ఇన్నేళ్లలో సింహాల్ని, పులుల్నీ, ఎలుగుబంట్లనీ తప్పించుకున్నాడు. పాముల్ని పసిగట్టాడు. తేళ్లనూ తేనెటీగల్నీ దాటాడు. కానీ మనిషి జాడను మాత్రం పొందలేక పోయాడు. యాభై ఏళ్లు వచ్చేశాయి.

టీషర్టు ఎప్పుడో చినిగిపోయి వెనక్కి వెళ్లిపోయింది. బనీన్ అంతకుముందే ఆవిరైపోయింది. ఖరీదైన జీన్ ప్యాంటు సగానికి చివికిపోయింది.

ఒంటి మీదున్న ఒక్కొక్క గుడ్డ తొలిగిపోతుంటే అడవి అతన్ని మరింత దగ్గరకి పొదుముకోసాగింది.

మరో అయిదేళ్లు గడిచాయి.

ఒంటి మీద జీన్ ప్యాంటు అవశేషం కూడా ఎక్కడో అదృశ్యమైపోయింది. మొలతాడు ఎప్పుడో మాయమైపోయింది. కటిభాగం చుట్టూ ఆకులు కట్టుకున్నాడు.

అలా పూర్తిగా నగ్నంగా మిగిలిపోయిన అతన్ని అడవి మరింత దగ్గరగా హత్తుకుంది.

ఆ క్షణం నుండీ అతడికి అడవిలోని ప్రతి కదలికకీ, ప్రతి శబ్దానికీ అర్థం తెలియడం మొదలైంది. ప్రతి శబ్దానికీ ఒక కథ ఉంటుందని గ్రహించాడు.

మధ్యాహ్నం చెట్టుకింద నీడలో చీమ చిటుక్కుమన్న శబ్దానికీ ఆరోజు అర్ధరాత్రి ఆ చెట్లమీద పడబోయే వానచినుకులకీ గల సంబంధం అతడికి తెలిసిపోయేది.

జంతువులు మాట్లాడే భాషే కాదు, చెట్లు మాట్లాడుకునే మాటలు కూడా అర్థమయ్యేవి.

ఆ తర్వాత అతడి ప్రయాణం ఇతర మనిషి జాడకోసం కాకుండా ఆ అడవి లోని చెట్లమీద, నేలమీద, కాయల మీద, పువ్వుల మీద, నీళ్ల మీద, కొండల మీదా పడే తన నీడ కోసమే అన్నట్టు కొనసాగింది.

పంచభూతాలు చేసే నాట్యాన్ని అతడు ఆ అడవిలో తన నగ్నదేహంతో పారవశ్యంతో అనుభూతి చెందసాగాడు.

క్రమంగా అతడు ఆ అడవిలో ఒక భాగమైపోయాడు. అరవై ఏళ్లకు సమీ పించింది వయసు.

ఇన్ని సంవత్సరాలు ఒక్క ఇతర మనిషికి కనిపించకుండా ఉండడంలోని మిస్టరీని తల్చుకొని నవ్వుకొన్నాడు.

బాగా పొడుగ్గా పెరిగిపోయిన గెడ్డంతో, జడలు కట్టిపోయిన తలవెంట్రుకల్తో రాటుదేలిపోయిన దేహంతో ఆదిమకాలపు మానవుడి ఆకారంతో అలా సంచరిస్తూ సంచరిస్తూ ఒక రాత్రి ఓ చెట్టుకింద నిద్రపోతున్న అతన్ని తీవ్ర జ్వరం కమ్ముకుంది.

ఆ అడవిలో అడుగుపెట్టాక ఇన్నాళ్లకు వచ్చిన మొదటి జ్వరం. రావడం రావడమే తీవ్రంగా వచ్చింది. లేచి వెళ్లి చెట్లనడిగి ఏ ఆకు పసరో నోట్లో పోసుకు నేంత ఓపిక కూడా లేనంత జ్వరం.

చేతికందిన ఆకుల్ని కప్పుకొని పడుకొని రాత్రంతా మూలుగుతూ మూలు గుతూ తెల్లవారేసరికి అపస్మారక స్థితిలోకి వెళ్లిపోయాడు.

కళ్లు తెరిచి చూసేసరికి సూర్యాస్తమయం అవుతున్న ఛాయలు కనిపించాయి ఆకాశంలో.

తననెవరో ఎక్కడికో మోసుకుపోతున్నట్లు అనిపించి అటూ ఇటూ చూశాడు.

ఇద్దరు ఆటవిక జాతి మనుష్యులు వెదురుబొంగుల్తో చేసిన స్ట్రెచర్‌లాంటి దానిమీద తనను పడుకోబెట్టి ఏదో కొండమీదకు తీసుకెళ్తున్నారు. ముందొకరు వెనుకొకరు పట్టుకొని నడుస్తున్నారు. చాలా ఏళ్ల తర్వాత కనిపించిన మనుష్యులు.

తను కళ్లు తెరిచానన్న విషయాన్ని వాళ్లు గమనించలేదు. అలా పడుకొనే వాళ్లిద్దరివైపు చూశాడు అతను. నల్లగా దృఢంగా, ఎత్తుగా ఉన్నారు వాళ్లు. పైనా కిందా సగం సగం దుస్తుల్లాంటివి ధరించి ఉన్నారు. నరమాంస భక్షకులు మాత్రం కాదు.

లేవడానికి ప్రయత్నించాడు. బాగా నీరసంగా ఉండడంవల్ల లేవలేకపోయాడు.

తాను కళ్లు తెరిచానని, కదులుతున్నానని గమనించకుండా వెదురు బొంగుల అంచుల్ని పట్టుకొని రాళ్లురప్పల్తో ఉన్న దారిలో అలా కొండ ఎక్కుతూనే ఉన్నారు వాళ్లు మాట్లాడుకుంటూ...

వాళ్లేం మాట్లాడుకుంటున్నారో విందామని అతను కళ్లు మూసుకొని కదల కుండా అలాగే పడుకొని ఉండిపోయాడు.

వాళ్లు మాట్లాడే భాష అత్యంత పురాతనమైన ఆఫ్రికన్ భాష అని అతడికి అర్థమైంది.

చిన్న చిన్న శబ్దానికి కూడా అర్థం గ్రహించగలిగే స్థితికి చేరుకున్న అతడికి వాళ్ల భాషను అర్థం చేసుకోవడం పెద్ద కష్టం కాలేదు.

ముందు నడుస్తున్న వ్యక్తి ఇలా అంటున్నాడు.

'మనం పోసిన ఆకు పసరుకి ఇతని జ్వరం తగ్గింది. కానీ బాగా నీరసంగా ఉన్నాడు. మన గూడేనికి వెళ్లగానే ముందు శుభ్రంగా స్నానం చేయించి వెంటనే మంచి భోజనం పెట్టాలి.'

అతని మాటలు పూర్తికాక ముందే వెనుక నడుస్తున్న వ్యక్తి, 'స్నానానికీ భోజనానికీ మధ్యలో నువ్వొకటి మరిచిపోయావు'.

'అవున్లే...ఆ అలవాటు మనకూ ఈ మధ్యేగా అయింది. స్నానం తర్వాత ఇతడికి దు...స్తు...లు... తొడగాలి,' అన్నాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాడు అతను అలా పడుకొని ఉండే. అతన్ని పట్టించుకోకుండా ఎదురుగా కొండపైకి ఉన్న దారివైపు చూస్తూ వాళ్లిద్దరూ అలా మాట్లాడుకుంటూ ముందుకి కదులుతూనే ఉన్నారు.

రెండవవాడు చెప్పడం పూర్తిచేశాక మొదటివాడు అన్నాడు.

'అవును. నువ్వు చెప్పింది నిజమే. ఈ అనాగరికుడికి స్నానం అయ్యాక బట్టలు తొడగాలి. మనమే క్రమంగా ఇతనికి నాగరికత అలవాటు చేయాలి.'

కొత్త కథ, 2018

*

20 మే 1970న పుట్టిన **భగవంతం** మొదటి కథ వెయిటింగ్ ఫర్ యాద్‌గిరి 2006లో వార్త ఆదివారం అనుబంధంలో అచ్చయింది. ప్రకృతిని ప్రేమించే ఈయన ఇటీవలే మొదటి కథాసంపుటి లోయ చివరి రహస్యం ప్రచురించారు. అప్పుడప్పుడు కవిత్వం రాస్తుంటారు. ఎల్.ఐ.సి.లో ఉద్యోగం.

చిరునామా: ఎల్ఐసి ఆఫ్ ఇండియా, కొత్తగూడెం, ఖమ్మం జిల్లా-507 101
ఫోన్: 93993 28997 bhagavantham@gmail.com